Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCI. Ч. 118. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. П'ЯТНИЦЯ, 22-го ЧЕРВНЯ 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. FRIDAY, JUNE 22, 1984 No. 118. VOL. XCI.

ПАТРІЯРХ ЙОСИФ РАТИФІКУВАВ ЗАЯВУ У СПРАВІ ПАТРІЯРХАТІВ

Мюнхен, Західня Німеччина (ДЦ УНР). — На доручення Президента і голови Уряду державний секретар і керівник зовнішньої інформації Уряду Української Народної Республіки д-р Теодосій В. Онуферко прибув на спеціяльну авдієнцію до Патріярха Української Католицької Церкви Йосифа Сліпого дня 17-го квітня 1984 року у патріяршому дворі у Римі в цілі передання названого документу для ратифікації Патріярхом, який сердечно привітав державного секретаря УНР і заслухав з його уст відчитання згаданого документу.

Після відчитання Патріярх Йосиф прийняв власноручно документ від державного секретаря, подякував за доручення, ратифікував усно і заявив, що відповідні письма на ствердження цього будуть вислані дотичним чинникам Уряду УНР, передав благословення і вітання: Президентові, голові і членам Уряду і всім діячам Української Народної Республіки та цілій боголюбивій нації українській і присутнім на авдієнції.

Для історичної документації Патріярх Йосиф дозволив зробити відповідні світлини з присутніми, у ході авдієнції, тобто з членами патріяршого крилосу: о. крилошанинами Петром Стецюком, о. ректором Іваном Хомою та товаришами державного секретаря УНР проф. д-ром Миколою Богатюком і богословом Андрієм М. Онуферком.

64-ий Відділ СУА буде репрезентований на конференції

Ню Йорк (М. Б.). — Як уже інформовано в Іллинойському університеті в Урбана Шампейн відбудеться від 24-го до 28-го червня ц.р. Конференція, присвячена „Вибраним темам з української культури".

У Конференції візьме участь низка науковців-дослідників, мистців і знавців народного мистецтва. У програмі, складеній проф. Богданом Рубчаком і проф. Дмитром Штогрином, намічені теми з ділянки етнографії, соціології, виховання й навчання та стислих знань, музейництва, архіварства, бібліотекознавства, кінофільму, мітології й фольклору в його різновидах, особливостей гуцульської культури, архітектури, видавничого діла й стосування прикладного мистецтва в графічному оформленні книги, вибрані питання з образотворчого мистецтва, театру, музики та народного мистецтва.

У цій останній сесії, яку очолюватиме проф. Оксана Соловей, візьме участь мистецька-референтка 64-го Відділу СУА в Ню Йорку Люба Артимишин. Темою її доповіді, ілюстрованої прозірками, буде „Український жіночий одяг в історичній перспективі". Зразки цих одягів є власністю 64-го Відділу. До участи в сесії народного мистецтва запросила 64-ий Відділ проф. О. Соловей. Цю участь спонзоруватиме 6-ий Відділ СУА в Чикаго.

КОНЦЕРТ Ю. ОСІНЧУК

Чикаго. — У вівторок, 26-го червня ц.р., о год. 7:30 вечора тут в концертовій залі „Смит мюзік голл" Іллинойського університету в Урбана-Шампейн, відбудеться виступ концертової піяністки Юліяни Осінчук. У програмі концерту твори Д. Бортнянського, В. Косенка, Ф. Ліста і Ф. Шопена. Концерт відбудеться в рамках конференції „Вибрані теми української культури". Спонзором концерту є Українська Науково-Дослідна Програма при Іллинойському університеті.

ПІДТВЕРДЖУЮТЬ СПІВПРАЦЮ ОСІ З КҐБ

Вашінґтон. — Інформаційний бюлетень ЕЛТА, спонзорований литовською крайовою фундацією, який дуже часто насвітлює події литовської Гельсінкської групи і підпільної до певної міри Католицької Церкви, інформує у числі 5-му за травень 1984 року про „промовчану" Департаментом справедливости справу співпраці між згаданим Департаментом, зглядно його Бюром спеціяльних інвестиґацій (ОСІ) і московським КҐБ у справі колишніх так званих „воєнних злочинців".

Цю співпрацю і виміну документами відкрив чикаґський адвокат литовського походження Пол Зумбакіс на підставі студій і спостереження поведінки одних і других. Його „винахід" може мати далекойдучі наслідки і вплив на дальший перебіг перевірки багатьох литовців й осіб інших національностей, справи яких перевіряє тепер ОСІ. Очевидно, таке братання одної з аґенцій Департаменту справедливости із славнозвісним КҐБ кине також неґативну тінь на цю американську установу.

Адвокат П. Зумбакіс пише про цю справу у спеціяльному листі до президента Роналда Реґена, членів обидвох палат Конґресу, як також інших впливових осіб та політичних коментаторів. До листа він долучив численні документи, зізнання свідків, обставини зустрічей представників ОСІ і агентів КҐБ тощо. Він запитує Президента: „Чи вам відомо, що при виконуванні своєї функції Бюро спеціяльних інвестиґацій вважало за відповідне не тільки нав'язати тісну співпрацю, але діяло спільно з відомою совєтською злочинною інституцією КҐБ, маючи тим самим повне довір'я до совєтської, без сумніву фальшивої і підробленої документації і совєтської судової системи?"

Зумбакіс пригадує американським речникам, що про тісну співпрацю ОСІ і КҐБ писала навіть свого часу газета „Ізвєстія", орган Верховної Ради СССР, а численні західні політичні аналітики висловлювали своє застереження до такої співпраці і домагалися вияснення від Департаменту справедливости в тій справі. Навіть деякі судді визнавали за достовірні совєтські джерела й так звані „документи", якими совєтські кримінальні органи обвинувачували немилих їм політичних діячів з антикомуністичних організацій, — говориться далі в листі адв. П. Зумбакіса. Теперішній директор ОСІ Ніл М. Шер підсміхався із завваг про співпрацю ОСІ з КҐБ. Пов'язаність без сумніву існувала і вона дуже шкодила оборонцям Гельсінкських угод в багатьох республіках СССР і політичним в'язням в численних совєтських концтаборах та викликала недовір'я до Заходу в національних республіках СССР.

П. Зумбакіс просить президента Р. Реґена, щоб він наказав перевірити цю справу поки вона не нанесла ще великої шкоди ЗСА і її багатьом льояльним громадянам.

ОБРАЗОТВОРЧА ВИСТАВКА КОЗАКІВ В ГАНТЕРІ

Гантер, Н. Й. — В суботу, ввечері, 30-го червня ц.р., тут у мотелі „Ксеня" відбудеться відкриття виставки картин Едварда, Юрія і Яреми Козаків. Виставка буде відкрита впродовж обох літніх місяців.

Москва не задоволена відзначенням 40-річчя висадки в Нормандії

Москва. — У зв'язку з відзначенням 40-річчя висадки альянтських військ в Нормандії, Франція, відкриття там другого антигітлерівського фронту і вшанування тих, які полягли на французькому побережжі в боротьбі за вільну Европу, у газеті „Правда" появилась довша інформація кореспондента цієї газети в Парижі І. Щедрова, який хоч і позитивно висловлюється про відкриття другого фронту, але кількома рядками нижче говорить, що ця висадка „не мала рішаючого значення, бо совєтсько-німецький фронт залишився головним".

„Правда" у числі з 7-го червня ц.р., намагається применшити значення нормандських святкувань, у яких, як відомо, взяли участь королева Великобританії Єлисавета, прем'єр-міністер Марґарет Тачер, президент Роналд Реґен, президент Франції Франсуа Міттеран, канцлер Західньої Німеччини Гельмут Коль та багато інших високих державних достойників і представників країн, які прибули до Лондону на економічну конференцію сімох індустріяльних держав. У святкуваннях брали участь також совєтські представники в характері союзників і гостей на чолі з головою комітету совєтських ветеранів генералом А.С.Желтовим. Крім офіційних осіб і голів держав до Нормандії прибуло понад 30,000 ветеранів з різних країн світу і сотні тисяч глядачів.

Кореспондент Щедров визнає добру підготову і переведення цих святкувань але до бочки меду вкидає зумисно ложку дьогтю, кажучи, що: „Вашінґтон і його союзники з НАТО намагалися використати цю 40-ву річницю для своїх пропаґандистських цілей, вкладаючи їх у програму 'христового походу' проти Совєтського Союзу й інших країн соціялістичної співдружности": Кореспондент „Правди" чомусь вважає, — він навіть, покликається в тій справі на французьку комуністичну газету "Л'Юманіте", — що західні держави намагалися „переписати історію Другої світової війни, зменшуючи значення совєтсько-німецького фронту і ролю руху спротиву". Проти цієї „фальсифікації" виступили, мовляв, „численні прогресивні демократичні організації, в тому числі багато ветеранів, учасників рухів спротиву, в'язнів фашистських концтаборів" тощо.

Не обійшлось у совєтській інформації без злонамíреної згадки про виступ президента Р. Реґена, який названо „пропаґандивною комедією", а саме повідомлення І. Щедрова і А. Масленнікова, кореспондента „Правди" в Лондоні, спрепаровано так, щоб применшити значення „другого фронту" і висадки в Нормандії, бо тільки на східньому фронті „був зламаний хребет фашистському звірові" і тільки після цього західні союзники змогли дійти у своєму марші до Ельби. Про те, що без відкриття „другого фронту" і масивної 11-більйонової військової і економічної допомоги ЗСА, погано озброєні і недоживлені вояки Червоної армії ледве чи дали б собі раду з добре вишколеною гітлерівською армією, „Правда" не згадує ні словечком.

Палата Репрезентантів прийняла новий іміґраційний законопроєкт

Вашінґтон. — Палата Репрезентантів невеликою кількістю голосів більшости прийняла новий іміґраційний законопроєкт, який передбачає амнестію для принаймні трьох мільйонів нелеґальних іміґрантів, які перейшли кордон без дозволу американських іміґраційних чинників і перебувають в цій країні на нелеґальному статусі. Ніхто, в тому числі також Служба іміґрації і натуралізації, фактично не знає скільки таких іміґрантів перебуває в ЗСА. Здогадуються, що їх тут є від трьох до 10-ти мільйонів осіб, переважно з країн Латинської Америки.

Остаточне голосування над цим законопроєктом, який, до речі, викликав в цілій країні великі контроверсії, відбулося в середу ввечері, 20-го червня ц.р., і виказало, що за законопроєктом голосувало 216 конґресменів, проти 211. Отже, законопроєкт перейшов в Палаті дослівно кількома голосами більшости.

Спостерігачі кажуть, що було б тяжко тепер сказати, хто чи взглядно яка партія більше підтримувала законопроєкт, а яка його поборювала. По обидвох сторонах були прихильники і противники змін: Були й такі, які твердили, що амнестія для нелеґальних іміґрантів це свого роду винагорода для злочинців, які не тільки порушили кордон ЗСА, але працювали нелеґально, займалися перепачковуванням наркотиків з країни їхнього походження до ЗСА, давали втягати себе до різних злочинних груп тощо.

В результаті, кажуть спостерігачі, Палата Репрезентантів не тільки затвердила зміну іміґраційного законопроєкту, але зобов'язала до певної міри Уряд покрити усі кошти пов'язані з цим законопроєктом, над яким буде ще застановлятися Сенат, поки він буде вісланий до Білого Дому для підпису президента Роналда Реґена. Витрати пов'язані з амнестією виноситимуть від 8-14 більйонів долярів, заявили речники Служби іміґрації і натуралізації, яка припускає, що з амнестії скористається приблизно 2,3 мільйона осіб.

Одиноким позитивом в цьому законопроєкті є клявзуля про покарання працедавців, які затрунюють нелеґальних іміґрантів, бо це ніби то мало б принаймні сповільнити наплив нових „шукачів щастя" з Центральної Америки.

Уряд і сам Президент покищо не зайняв становища до нового законопроєкту, хоч у виборчому році він напевно буде принятий в Сенаті і підписаний Р. Реґеном.

У СВІТІ

АКАДЕМІЯ НАУК СССР заявила, що вона готова відновити виміну наукових працівників і відповідна угода про це буде підписана в Ню Йорку та в Москві ще цього тижня. Рішення щодо віднови такої виміни наукових сил запало вже минулого місяця, але СССР не хотів підписати ніякої умови тому, що совєтський математик, який був на наукових відвідинах в ЗСА, Сєрґєй М. Козлов, не був певний чи він бажає повернутися додому. Вкінці він повернувся тепер до СССР і тому совєтський уряд згодився на підписання умови щодо виміни.

РЕЧНИК ПОЛЬСЬКОГО УРЯДУ Єжи Урбан заявив, що треба було уневажнити вибори у 85 повітах тому, що голосувала надто мала кількість населення. Це однак вказує не зважаючи на запевнення уряду, що вибори не були аж так вдалі і прихильники „Солідарности" їх бойкотували доволі сильно. Урбан гостро виступив проти Лєха Валенси, який мав перед виборами сказати, що зрезигнує, якщо бойкот виборів не вдасться.

ДАНІЄЛЬ ОРТЕҐА Сааведра, провідник хунти в Нікараґуа, закінчив в середу, 20-го червня, свої відвідини в Москві, де правдоподібно дістав обіцянку мілітарої допомоги. В понеділок він мав побачення з К. Черненком, під час якого обидва провідники засудили „геґемоністичну політику ЗСА в Центральній Америці". Д. Ортеґа в товаристві свого міністра закордонних справ відвідає у поворотній дорозі ще держави Східньої Европи, щоб і там дістати запевнення військової та економічної допомоги.

ІНДІЙСЬКИЙ УРЯД ЗАКИДАЄ кореспондентам Ассошієйтед Пресс, що вони подавали численні фальшиві інформації відносно ситуації в провінції Пунджаб та вимордування сікхів в Золотому храмі. Пресове агентство боронить однак свої вістки і вказує на те, що вони були оперті на достовірних джерелах та наочних ствердженнях.

ЛІБЕРАЛЬНА ПАРТІЯ здобула більшість у виборах в провінції Квебек у Канаді і має тепер 48 законодавців, а партія Квебекуа — 68. Число тих, що бажають автономії для Квебеку зменшилося.

УСІ 10 МІНІСТРІВ ДЕРЖАВ Европейської економічної спільноти дали згоду взяти участь у конференції, що має відбутися в Коста Ріці. В конференції заповіли участь усі держави Південної Америки, як також Мехіко, Венесуеля і Панама. Конференція запляновна на вересень і має на цілі зацікавити західньоевропейські держави економічною та політичною кризою в Південній Америці.

СОВЄТСЬКИЙ ПРОФЕСОР, афганський генерал в спочинку та кілька інших осіб загинули в Кабулі від рук афганських повстанців, інформують західні дипломати з Пакістану. Рівночасно 10,000-на совєтська армія розпочала офензиву на відтинку Гетар в Афганістані, щоб знищити постійний спротив повстанців.

ПОНАД 14,000 ОСІБ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У ФЕСТИВАЛІ В НЮ ДЖЕРЗІ

РЕКОРДОВЕ ЧИСЛО ГЛЯДАЧІВ НАСОЛОДЖУВАЛОСЬ РІЗНОМАНІТНИМИ ПРОГРАМАМИ

Джерзі Ситі, Н.Дж. (Т. Кардашинець). — Здійснилося бажання Комітету Українського Фестивалю в цьому стейті, щоб усі дороги в день фестивалю вели до Артс Центру в Голмделі.

У суботу, 16-го червня, почали з'їжджатися і злітатися з усіх-усюдів тисячі українців з Ню Джерзі, Пенсильванії, Ню Йорку, Конектикат; приїхала група людей з Вашінґтону, зі стейту Мейн, навіть з Канади. За підрахунком стейтової поліції 14,700 людей заповнили розлогі алеї і площі Артс Центру, львину частину з яких становила українська молодь. В ці юрби влилися сотнями наші співгромадяни, у яких українські фестивалі вже від років втішаються великою увагою й зацікавленням.

Лунали з голосників українські пісні; із площ де відбувалися змаґання дружин копаного м'яча й відбиванки, доносилися спортові вигуки; подражнювали відвідувачів кулінарні пахощі із численних столів, біля яких вже від ранку стояли черги. „Козакс ділайт" (ковбаса з капустою), вареники, голубці, всілякі солодощі, включно з пишними пасками, зникали з блискавичною швидкістю.

На протязі цього чудового дня (кращої погоди годі було навіть замовити), кольоритні юрби людей поспішали до десятків столів під величезними шатрами, щоб задовільнити потреби душі, а там — чого тільки, вона, душа, собі забажає: чудові вишукані керамічні вироби, артистичні писанки, вишивки. Здається, не було ділянки народного мистецтва, зразків якого не було б на фестивалі. Трохи далі — численні виставки мистців, картини із прерізною тематикою. Тут можна було побачити і як „козаченько від'їжджає, дівчинонька плаче", і „засвистали козаченьки", і закохані пари, що ... мріяли, зідхали", прерізні краєвиди; квіти, горіли на сонці маки, волошки манили блакиттю, мов щойно зірвані китиці калини... Треба було лише мистецьких критиків, щоб описали і оцінили це багатство і їх творців.

Численні столи з платівками, власники подорожніх бюр, спокушали своїми „турами". Біля столу „Американці в обороні людських прав в Україні" товпилися люди, охоче підписуючи петиції. Манили столи з біжутерією — золоті вироби і „майже як золото". Швидко розпродавалися різні модерні „штукенції"; великим успіхом користалися всілякі „светширтс" з написами, крім уже „старого" „Kiss me, I am Ukrainian" додались ще „Hug me " (з тої же причини) та „Thank God that I am Ukrainian". Чути було вибухи сміху — це коло столу із „кеббедж печ доллс" — вони ж бо не лише „капустяні ляльки", а вусатий козаченько і українська дівчина з віночком.

Пополудневі виступи молодих артистів втішалися цього ювілейного року особливим успіхом у глядачів-слухачів. Лунали у двох частинах пополудневої програми, що її розпочав і проводив нею тостмайстер С. Якубович, пісні „Водограй" „Волиняночка", „Смерічки" і ряд інших — це „Хлопці зі Львова", Володимир і Ярослав Завійські, Данило Нищот і Степан Палига. Танцювальний ансамбль з Пассейку „Лиман" під керівництвом Романа Стеткевича; танцювальна група „Чайка" при Осередку СУМА з Йонкерсу, керівник і хореограф Орест Русинко, і група малят-танцюристів з Фреш Медовс, починаючи від п'ятилітніх, вивели справжню панораму танцювального мистецтва під захоплені вигуки й оплески публіки.

Закінчення на ст. 3.

Губернатор Томас Кейн, в супроводі дітей, вітає учасників фестивалю. На задньому пляні — голова Фестивального комітету Квітка Семанишин. *(фота: ред. Марта Коломиєць, „Український Тижневик")*

Ансамбль „Гуслі" танцює.

В АМЕРИЦІ

КАНДИДАТ НА ПРЕЗИДЕНТА негритянський проповідник Джессі Джексон, виступаючи на конференції посадників великих міст, обвинувачував теперішню Адміністрацію президента Роналда Реґена за занепад американських, зокрема великих міст і занедбання соціяльних програм та зниження життєвого рівня бідного прошарку населення ЗСА. Р. Реґен, на думку Джексона, завинив також у збільшенні числа бідних людей в цій країні і зниженні приходів, зокрема негритянського населення. Він, очевидно, також не дуже погоджувався з програмою деяких передових демократів, які схильні поширювати соціяльні програми, але не розв'язувати у принципі самої проблеми.

АМЕРИКАНСЬКА КРАЙОВА медична асоціяція підтримала на своїй конференції в Чикаго ідею інсталяції в нових автомобілях так званих повітряних мішків чи інших приладів, які зменшили б смертність на шляхах, спричинених переважно зударом автомобілів. Асоціяція прийняла навіть в тій справі окрему резолюцію і переслала її до відповідних чинників в Департаменті транспортації і членам обидвох палат Конгресу.

ШІСТЬ АСТРОНАВТІВ ВЖЕ готові до чергового полету навколо землі на міжпростірному кораблі „Дискавері", який має бути запущений у стратосферу в понеділок, 25-го червня ц.р. Між астронавтами є також друга з черги жінка Джуді Резнік. Метеорологи передбачають добру ясну погоду в околиці Кейп Канаверал на Фльориді, так що Адміністрація для міжпростірних полетів і сотні туристів та кореспондентів матимуть добру нагоду спостерігати відлет корабля.

ПРОГРАМОВА КОМІСІЯ Демокатичної партії, яка не тільки займається підготовою Конвенції у Сан Франсіско, але також застановляється над подробицями передвиборчої кампанії і плятформою партії на майбутнє, відкинула контроверсійну пропозицію проповідника Джессі Джексона про зменшення оборонного бюджету на 20 відсотків, але прийняла натомість загальну постанову про „зменшення витрат Пентаґону на винаходи нових родів зброї". Волтер Мондейл, який контролює більшістю голосів в програмовій комісії, приєднався до меншости, що її очолює сенатор Ґері Гарт і вони спільно голосами 13 проти 2-ох відкинули пропозицію Джексона. Мондейл має вплив на вісім членів комісії і тому він може накидати деякі справи двом іншим кандидатам на президента. Крім того його в цьому підтримує конгресменка Джералдін Ферраро, голова програмової комісії.

ДИРЕКТОР ФЕДЕРАЛЬНОГО БЮРА Інвестигацій (ФБІ) Вілліям Вебстер заявив кореспондентам, що спеціяльним службовцям ФБІ по боротьбі з контрабандою наркотиками, вдалося нарешті зменшити наплив кокаїни до З'єднаних Стейтів Америки з багатьох країн світу, зокрема з Латинської Америки. У зв'язку з цим кокаїна стала дорожчою і тепер один кілограм цього наркотику коштує 24,000 долярів, 8,000 долярів більше від ціни шість місяців тому.

У наступному числі Українського Тижневика:

In The Weekly, June 24:

- Sakharov kin call for "suspension" of Helsinki Accords.
- Plans finalized for Free Olympiad.
- Full coverage of the Garden State Ukrainian Festival.
- Plus, UNA Forum, Washington Connection, Russification and all our regular features.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Американський амбасадор до ОН — про совєтську експансію

Д-р Джін Киркпатрик, американський амбасадор до Об'єднаних Націй, переконана, що совєтська експансія у світі припинилася і за останні чотири роки совєти не зробили ні кроку — чи то в здобутті території чи накиненні свого впливу у світі.

Д-р Киркпатрик протиставила цей „застій" у совєтській експансії за президентури Ролналда Реґена до 1970 років, коли то Москва значно поширила свої впливи в Африці, В'єтнамі, Афганістані і Центральній Америці.

Порівнюючи совєтську експансію до вантажного авта, вона твердила, що ми „зупинили це вантажне авто, але не зуміли завернути його взад".

„Коли ми (в цьому аспекті) поглянемо на вислід у всьому світі, то побачимо, що совєти сьогодні не є в кращому положенні як вони були чотири роки тому. Вони ж бо не забрали нових територій, в яких вони могли б були запроваджувати політичну гегемонію..."

Д-р Киркпатрик, яка була на офіційній поїздці по Азії і Европі, заявила, що найважливішою проблемою Південносхідньої Азії є в'єтнамська інвазія і окупація Камбоджі. Вона додала, що хоч в'єтнамці отримують всебічну допомогу від Совєтського Союзу і дають свою територію для совєтських мілітарних баз, однак це було б помилкою твердити про совєтську експансію в Азії, бо таку експансію провадить тепер комуністичний В'єтнам при матеріяльній і мілітарно-економічній допомозі Совєтського Союзу.

У дальшому вона твердила, що стремління до волі і незалежности — живі в усіх країнах, залежних від прямої чи посередньої контролі Москви. Тим більше вільний світ мусить підтримувати надії на будуче визволення тих поневолених народів. Америка це робить шляхом радіомовлень через „Голос Америки", „Радіо Вільна Европа" і „Радіо Свобода", і „Радіо Марті".

Щодо підтримки афганських повстанців проти совєтських окупаційних військ, амбасадор Киркпатрик заявила, що Америка робить все, що можливе.

А якщо йдеться про війну над Перською затокою, то це виглядає як традиційний воєнний конфлікт між арабами і іранцями. Вона теж згадала, що недавна заява президента Реґена про дальшу допомогу для антисандиністичних повстанців у Нікараґуа є в інтересі Америки і всього вільного світу. Американський конґрес має історичну відповідальність одобрити цю допомогу для американського Уряду тим більше, що цілий совєтський бльок підтримує комуністичних терористів в Ель Сальвадорі.

Своє інтерв'ю у Вашінґтоні д-р Киркпатрик закінчила признанням для Адміністрації президента Реґена, яка піднесла економіку країни та зміцнила збройну потугу Америки, і тим робом збалянсувала мілітарну потужність ЗСА у відношенні до СССР.

Володимир Душник

ПРЕЗИДЕНТ РЕҐЕН: СЛОВА Й ДІЛА

Немає найменшого сумніву, що під час його відвідин Европи президент Реґен завдав собі чимало труду, щоб переконати европейську публічну опінію, що він не є „одчайдушним американським ковбоєм", готовим стріляти кожного, хто з ним не погоджується.

Він безнастанно твердив, що його бажання далі переговорювати із представниками Совєтського Союзу — щирі і необлудні. Як повідомляють американські кореспонденти — всі ці заяви Реґена не зробили і не роблять жадного враження, як на совєтів, так і на деяких західньоевропейських союзників Америки. Таку неґативну опінію президентові Реґенові виробили таки американські критики, не зважаючи на це, що, як Президент ЗСА він діяв і далі діє дуже обережно.

Його охристили „палячем війни" тому, що він боровся за впровадження нових американських ракет до Европи, забуваючи, що це був якраз президент Картер, що погодився на розміщення нових американських ракет.

Щодо Центральної Америки, президент Реґен нічого нового не зробив, чого не почав президент Картер. Це був Картер, що вислав 50 американських воєнних дорадників, разом з воєнною допомогою, для Ель Сальвадору. Також, це був президент Картер, який рішив відтягнути американську допомогу сандіністам у Нікараґуа. Президент Реґен збільшив дещо допомогу для антисандіністичних повстанців, але він не збільшив допомоги антикомуністичним повстанцям в Афганістані і Анґолі. Він теж пішов один крок далі, висилаючи американські війська до Ґренади, щоб там знищити комунізм.

Якщо йдеться про Близький Схід, президент Реґен не тількищо не одобрював ізраїльської мілітарної інтервенції в Ливані, але навпаки, закликав до перемир'я. Реґен вислав контингент американської морської піхоти до Ливану не для воєнних операцій, але для зберігання миру; одначе він скоро відтягнув вояків морської піхоти, коли вони попали під ворожий вогонь. Коротко, президент Реґен не пішов далі в справі Ливану, як президент Картер в справі Ірану.

На ділі, президента Реґена критикують не за його діла, але за його слова. Але його промови мають велике значення як для Америки, так і для вільного світу. Характеризуючи Совєтський Союз, як „зловіщу імперію", президент Реґен повторив тільки це, що сотні письменників у цілому світі писали й пишуть до сьогодні: СССР — це тоталітарна й нелюдська імперія, побудована на терорі та поневоленні мільйонів людей.

Поведінка та участь президента Реґена у вершинній економічній конференції в Лондоні зробили дуже добре враження на інших учасників конференції — голів держав. Його повне зрозуміння проблем західніх промислових країн, його логічний підхід у шуканні спільної оборони без сумніву піднесли його престиж та значення Америки як провідної демократичної держави у вільному світі.

Обіцянка президента Реґена обнизити американські відсотки від позичок — чого домагалися майже всі учасники конференції — успішно завершила економічну конференцію у Лондоні.

Варто пригадати, що на початку 1930 років, Винстон Черчілль безнастанно перестерігав світ проти зростаючої небезпеки з боку нацистської Німеччини.

Можливо, що якщо б президент Реґен не згадував про „зловіщу імперію" Совєтського Союзу і не остерігав перед загрозою можливої агресії СССР — це могло б йому допомогти в отриманні трохи більше голосів у передвиборах цієї осені. Але з другого знову ж боку — брак перестороги міг би спинити поширення загального усвідомлення про небезпеку з боку Москви.

О. Твардовський

ПРОДОВЖУЮТЬ ЛАЙКУ

У совєтській пресі продовжують очорнювання Америки і особливо теперішньої Адміністрації президента Реґена в зв'язку із заповідженням совєтськими спортовими політруками бойкотом цьогорічної Олімпіяди, що відбудеться в Лос Анджелесі. Сторінки спортової преси СССР заповнені вимушеними листами найвизначніших спортовців різних національностей як теж передруками брехень і вигадок, що їх помістили газети не без тиску аґентів КҐБ в країнах сателітів.

Брешуть, лають і міри не мають, з чого вже сміються не тільки спортовці СССР, але й колгоспні коні. За останнє десятиріччя в ЗСА побувало на різних змаганнях сотні спортовців-рабів російської імперії і вони краще від професійних брехунів сучасного режиму СССР знають про правдиву дійсність.

Тому даремно російські брехуни оклевечують ЗСА і президента Реґена ось такими видумками: „З наближення лос-анджелевських Ігор найактивніше готуються до них не спортсмени, а під'юджувані з Вашінґтону 'яструби', 'Анґели пекла' та інші гангстерські посланці зла і смерті. Такої розгнузданої антиспортової підготовки не знала, мабуть, жадна з попередніх двадцять двох Олімпіяд...Рейганівська адміністрація США, проголосивши своїм коником боротьбу з міжнародним терроризмом, до того довела злочинність у власній країні, що вже не може гарантувати безпеки ні політичним діячам інших країн, ані олімпійцям, які збиралися прибути на Ігри... Як тепер усе очевиднішим стає існування змови справжніх правителів ЗСА військово-промислових кіл проти братів Кеннеді, так усе більше стає людей схильних розцінювати замах на Реґена як голівудський рекламний — 'бойовик' і дешевий трюк для вознесіння в ранг національного страждальця й героя...". Усе це — мовляв — призвело до зриву XXIII літньої Олімпіяди, позбавило права називати лос-анджелівські Ігри олімпійськими".

Так писав в київській „Спортивній Газеті" 15-го травня ц. р. спортовий політрук В. Стиркул.

„За таких умов, — продовжував цей пропаґандист, — „НОК СССР та олімпійські комітети інших країн (ті під диктатом сучасної Росії заявили, що не хочуть бути учасниками антиспортивного, антикомуністичного шабашу в Лос Анджелесі, не можуть наражати спортсменів на небезпеку терору з боку вихованих колишнім губернатором Каліфорнії 'Анґелів пекла' та гангстерів і бешкетників з інших кінців США, найнятих нинішнім головою Білого дому — все тим же Рональдом Рейґаном".

У дальших рядках Стиркул в своїй довшій статті „Ігри по-каліфорнійському" мав завдання від своїх хлібодавців вилаяти акції на Олімпіядах вільних українців і цим разом присвятив головну увагу Спілці Української Молоді в зв'язку із заплянованим „Світовим злітом СУМ" в Лос Анджелесі в часі Олімпіяди. Цю лайливу згадку про акції української молоді у вільному світі з цікавістю прочитали мільйони спортовців в поневоленій Україні і вона справила на них інше враження, як цього бажали російські спортові політруки.

Стиркул продовжував. „Залишиться без роботи на період лос-анджелівських Ігор і бандерівська 'Спілка Української Молоді'. Хіба, що приставлять її для гавкання і бешкетів, тільки тепер вже не до радянських спортсменів, а до будь-якої іншої спортивної делеґації. 'Спілка Української Молоді' (СУМ), отримавши долярові іньекції розвинула гарячкову діяльність. На своєму 'Світовому' конгресі в Торонто замериканізована СУМ (кілька років тому її центр було переведено з Европи до США) вирішила провести „світовий зліт СУМ" (це збіговисько рангом вище, ніж конґрес) у Лос Анджелесі. Про мету цього збіговиська гадати не доводиться. Самі націоналісти в газеті 'Шлях Перемоги' пояснили, що цей зліт заплянoвано на той самий час, коли відбуватиметься XXIII світова спортова олімпіяда". Тут же повідомлялося, що вже знайдено приміщення, де можна розмістити 300 осіб, і що керівники СУМ у Західній Німеччині готуються послати туди своїх людей. Члени західньонімецької СУМ „прославилися" бешкетами під час XX Ігор у Мюнхені 1972 року, чималий гурт уже „досвідчених антиолімпійців" висилався на Ігри до Монтреалю".

Далі Стиркул мусів „потішити" своїх підопічних таким ствердженням. „Що ж, вони своє „відпрацювали", відкричали і відказилися. А радянські спортсмени і на XX, і на XXI Іграх упевнено; в хорошому олімпійському стилі вибороли перші командні місця. Стиркул, вибілюючи насильство совєтів, писав: „Сталося саме те, чого так бояться націоналістичні бешкетники та їхні боси і що вони хотіли б підірвати: радянські люди, олімпійці багатьох національностей, виступили єдиною спортивною командою, виступили як одна сім'я патріотів, інтернаціоналістів".

„На зимовій Олімпіяді 19 80 року в американському Лейк Плесіді (в якому до речі совєтським спортовцям волос з голови не впав, замітка наша) теж було чимало нишпорок і гавкунів із СУМ та інших націоналістичних організацій, підпорядкованих спеціяльним службам. Тут вони теж намагалися шкодити олімпійцям із соціялістичних країн, і знову їхні спроби розвіялися в прах". Очевидно Стиркул знає, що бреше і мішає горох з капустою. Адже вільні українці не шкодять олімпійцям із соціялістичних країн, а тільки і виключно провадять акції протесту проти комуно-московського імперіялізму теж в спорті. Інша справа, що ці акції не мають на меті шкодити технічним осягам, зокрема спортовцям поневолених народів. Ці акції все таки своє осягнули, коли режим імперії цим разом побоявся взяти участь в XXIII Олімпіяді. Можна сподіватися що Москва буде змушена бойкотувати теж XXIV Олімпіяду в Сеулі, Південна Корея.

Закінчив свою статтю Стиркул такими брехливо-лайливими реченнями: „Підключення СУМ та інших подібних націоналістично-неофашистських організацій до антирадянських провокацій під час Олімпійських ігор — це ще одне свідчення нерозбірливого використання американськими властями будь-яких покидьків, про яких в урядовій Америці цинічно заявляють: „Так, ми знаємо, що вони сукині сини, але ж — наші сукині сини".

На урядову Америку па-

(Продовження на ст. 4)

З МОГО ВІКНА

Іванна Савицька

Вакації

(Прямо з життя)

Віра бере вакації тоді, як дають. Ось знову підсунули відпустку в травні і мусиш брати, добре тобі, чи зле. А воно — таки зле, бо Мірковi уродини ось, ось, і він образиться, посумніє, коли дружина від'їде. Насправді Мірко не те, — що не ронить сліз, але й заохочує, просить: — Їдь дорогенька, їдь! Зубченки їдуть на Фльориду, місце в машині мають, провітритись тобі треба, спочити, покупатись в лікувальному озері, їдь!

Віра збирається у дорогу, але серце підказує щось недобре, серце гальмує... З'їдуться віншувальники (прошені й непрошені), і певне приїде вона, ота фарбована ласичка, ота „бльондинка", і почне щебетати солодким, робленим голоском. І волосся розчеше прямо на ліве око, і розпустить його на плече, вдаючи молоденьку. А Мірко знову й знову: — Чи ти вже готова, Віро? Чи забрала купальники? А може купиш новий?

Віра прощається, за уродини не згадує, обіцяє писати, хоч знає, що ніде не поїде. У неї готовий плян. Вона всяде до авта Зубенків, і вже за закрутом (їдуть увечері), поскаржиться на біль голови, на нудоту! Вона зречеться вакацій на Фльориді, повернеться до хати сусідки, і там, крізь вікно, слідкуватиме за своїм чоловіком. Їм бо, тим вакаційним самітникам не можна вірити, їм все ще, і все усміхаються різні витівки аморного, молодечого стилю.

Складений плян стовідсотково заграв. Віра (мов на долоні) бачить цілу стратегію уродинового свята. Вже третє авто під'їздить під їхню хату: Горленки, Крижі, Павичі, а всі з коробками, з пляшками. Четверта машина привезла гарячу „піццу" (з грибками певно), і ось таксівка, до якої кинувся Мірко, помагаючи в'юнкій силюетці висісти з авта. Він ніжно обнимає її і провадить додому.

— Це вона, ота фарбована „киця", і Вірине серце вискакує прямо з грудей.

Крізь прозору фіранку миготять силюети гостей, крізь непрозорі стіни продирається „многая літа". Чи не танцюють вони?

Години тортур і знущань над собою тягнулись довго, чарка ревнощів наливалась по вінця...

Біля півночі поволі стихало. Від'їхали вже Горленки, за ними Крижі й Павичі, тільки самітня „киця" не вийшла з хати.

Віра підождала часочок, а потім причесала волосся, наліпила собі рум'янці, позеленила повіки, і десь біля першої ночі подзвонила до хати.

Мірко з'явився у піжамі, пополотнів, змішався, не міг промовити слова.

— Це я, твоя законна дружина, приїхала побажати тобі багато щастя і успіхів на дорозі життя. Успіхів, — розумієш? Вона рвонулась до спальні, і там не було нікого, але з гостинної пробивалося світло.

— Не входь, не бентеж, не роби сцен, я все розкажу, я виясню, подам причини, і ти зрозумієш, Віро! Вона шарпнулась, пхнула з розмахом двері, і станула віч-на-віч з небезпекою. В гостинній кімнаті молилася Міркова мама.

Юрій Гасцький

Братські пири та походження „Церковного пікніку"

Кожний літній сезон включає в свою програму зустрічі з приятелями на свіжому повітрі у формі пікніків. Деякі з них організовані церковними організаціями, щоб із неформальної імпрези придбати фонди для церкви чи своєї групи. Ці пікніки здаються нам чисто англосаксонським звичаєм, хоч аналогічні пири на свіжому повітрі відбувалися при українських церквах вже бодай п'ять століть або більше з тією самою ціллю.

В XVI столітті на Україні існували харитативні організації здебільша міщан, які піклувалися церквами, шпиталями, притулками для подорожніх, вдів та сиріт, і роздавали милостиню бідним; ці організації називалися „братствами". З історії ми знаємо, що братства фундували школи, утримували друкарні й вели важливу працю в боротьбі українського народу проти польонізації. Одначе не всі братства займалися цією національно-освітньою роботою. Здебільша менші братства по містах, містечках і селах таки були приходсько-церковними організаціями та збирали фонди на свої потреби.

Залишилися документи, які вказують на спосіб переведення таких братських пирів. В 1582 році братчики купецького братства у Вільні подали грамоту польському королеві Стефанові Баторієві, де описують свої пири. Вони сходяться на ці пири, що тривають по три дні, роблять меди для свого вжитку, а заробіток віддають на церкву, шпиталь і милостиню. Щоб під час пиру був порядок, вибирали вони окремих впорядників (старост). Вони мали наглядати над тим, „щоби ніхто не впився, не говорив дурниць, не розливав меду, не лягав на стіл чи робив бешкети". Якщо хтось не хотів слухати впорядників, тоді підлягав братському судові, який накладав на винуватого грошову кару, „садив" до дзвінниці, щоб протверезився, або викидав з братства. Деколи приходили чужі люди та записувалися в братство тільки під час пирів; такі мусіли виконувати всі приписи братства за час свого перебування між ними. З приходів з таких пирів, а їх було шістьсім на рік, оплачувалося церковні свічі з воску, паламаря чи дяка, обслугу в шпиталі, та давалася милостиня бідним людям чи прошакам.

Отже, будучи на наступному церковному „пікніку", згадаймо, що ми продовжуємо довговікову традицію братських пирів і що за гроші, здобуті із пікніків, утримується церква чи школа в даній місцевості.

Марічка

УКРАЇНСЬКИЙ ГАНТЕР І ЙОГО ПОЧАТКИ

II

Ґражда ж пишається. Туристи спиняються коло неї, фотографують, захоплюються, дивуються. Тільки свої не дивуються. Приймають все як належне, не питаючи, як і коли, за які фонди і чиї труди це все прийшло? А докторові Макаревичу про таке байдуже. Немає часу слухати ні хули, ні хвали. Треба рук до праці, треба покосити траву, повичищувати все, відвести води, щоб будівлі не сіли додолу.

Від заснування українського центру в Гантері — від 1959 року, наш лікар посвячує кожного тижня — крім неділі — вільний день у лікарській праці (четвер) і їде в Гантер: мішати цемент, подавати дошки теслям та столярам, і бльоки — Максимові, який погейкує на всіх, бо „робота йде запомалу". Максимові ж на плечі сіла вже давно вісімдесятка, але старість десь загубилася: що він, мовляв, робитиме тут, „як усі в Гантері вже повимирають?"

Наш доктор навезе, бувало, робітників — своїх пацієнтів, що відробляють свої платні за лікування. Під час відпочинку цих пацієнтів-будівничих він сам біжить варити обід і годувати їх, якщо пані Соня або пані Наталка не могли приїхати.

Трави ж у горах ростуть буйно. Косити треба, бож люди приходять, то щоб було гарно. Узбіччя гори, де стоїть церква, височеньке і важко косити, тому й нема багато охочих ставати „косарями".

Стався нещасливий випадок. Косячи траву, доктор у розгоні попав ногою під леза косарки і розтяв п'яту. Сам він, зашивши нашвидко, так і поїхав до Ню Йорку поправляти.

Оце і є наш Гантер — шматочок дорогої нам України. Маленьке гуцульське сільце з красною церковцею, стрункою дзвіницею, просторою ґраждою та ще з одною писаночкою — новеньким парохіяльним дімком, який пишною лялечкою доповняє красу. Його сокотить Володимир Фіцалович, за якого, мабуть, Господь кається, що дав йому надмір талантів: він і музика, і маляр-іконописець, і вірші пише „як з рукава" (напише вам у кількох хвилинах і на замовлення), і знавець природних засобів лікування, і взагалі — ходяча „енциклопедія всіх наук". Відкривши в собі ще один талант столярський, він пригріває зупу з бананів та сім'я, пере шкарпетки, та з гітарою чи мандоліною на плечах обрамовує вікна в середині. Найбільшого ж сприту — продати хоч один свій талант за гроші — Господь не дав панові Влодкові...

• • •

Минає 25 років з часу мого першого знайомства з Гантером; немов у кінофільмі, стрічкою проходять перед очима двадцятип'ятирічні спогади.

— Великдень — видзвонює дзвін на дзвіниці; заквітчані кошички з пасочками та писанками. Зелені Свята — замаєні клечанням двері. Празник святого Івана Христителя. І знову кошички з овочами на свято Спаса. День Матері-Богородиці — люди, діти і квіти-квіти...

А там Різдво — йдемо з колядою по сусідах. Сніг, радість, частуваня по хатах. Ми ще молоді. Перед нами багато ще доброго і різного. Ростуть діти — з ними — нова надія і щастя.

Як же інакше й думати? А життя снує свою істину. Вплітає квіття, полин, терня... Проколює струджене і так вже серце. Топче мрії, сподівання і залишає біль.

Не проскакую в поспіху східців вже, щоб не дуже запізнитися до церкви, в неділю. Йду, притримуючись почорнілого поруччя та благословляю придумані доктором Макаревичем пристанки. Перехоплюю віддих наверху сходів, притримую розкалатане серце і помалу входжу до церкви поклонитися Його Святій Волі.

А літа пливуть — „Пливуть собі тихо. Забирають за собою і добро і лихо"...

Громада постійних мешканців у Гантері маліє. Відійшов несподівано у вічність найперший піонер і душа Гантеру — Володимир Кобзяр. Залишив по собі незаступиму прогалину.

Відійшов один з перших проєкторів нашої церкви — маляр і скульптор Ярослав Паладій; за його моделем будувалася наша церква.

Відійшов теж несподівано улюбленець нашої громади — полковник Юрій Лопатинський. Невіджалувана і незаступима постать не лиш нам тут, у Гантері, але й у всьому українському суспільстві.

А там спочив навіки симпатичний Ярослав Кознарський, залишивши багато слідів своїх рук при будові церкви, ґражди. Не стало письменника і журналіста Михайла Островерхи, і багато-багато ще інших.

Чорною тінню в церкві у кутку сидить маленька постать Соні Королик, шепоче молитви по втраті єдиної доньки. Здається, ще вчора — усміхнена і мила, носила питво та перекуски робітникам. А там доктор Міка Кознарська — теж у чорному. Далі жертвенна Ґена Плескачевська ще в жалобі по втраті чоловіка. Там же Влодзя Гірняк приклякла при лавці в молитві за душу свого чоловіка. І Софія Готь — вдова, і Соня Вовк оплакує батька. А там, підперши стіну або з черговим кошичком та з блідим „спасибі", просовується поміж людей Володимир Левицький, з невтишеним сумом по втраті дружини.

Ось догорів всіма улюблений наш прибраний духовий батько літніх гантерських сезонів — отець-доктор Михайло Ваврик, не подолавши страшної недуги.

Але життя йде далі. Нехай не хилиться додолу доктор Макаревич, хоч надмірна праця, напруга і власна недуга, про яку ніколи нікому не скаржиться, — підкошує його серце. Так бажається знову бачити його енерґійним і здоровим. Так багато він зробив для нашої громади, а так мало згадок знаходимо в пресі про таких, як він, — про людей, що жертвували багато-багато років невсипущої праці і подарували нам і нашим дітям такий чудовий дар, як оцей храм Божий і все інше тут.

Дивлячись на примарнілу постать нашого доктора Макаревича, який і далі ходить з кошичком у церкві; бачучи його пригаслі стурбовані очі, в яких — гейби - питання: „що буде, як не стане сил докінчити всього?" — моє серце корчить біль по недавній втраті — в самому розквіті життя — мого єдиного сина. І ось, щоб заглушити біль, пішла я шукати по всіх закутках дому і знайшла купку прижовклих недокінчених листків цієї гантерської історії, писаних кільканадцять років тому. І прийшло мені на думку — дописати решту моїх двадцятип'ятилітніх спостережень так, як бачила їх я власними очима і серцем. Бо літа минають. Забирають зі собою нас — свідків і пам'ять. І, може, й не буде колись кого спитати, як було все це? — І небагато вже нам всім того залишилося. Час забере нас усіх туди, де не буде вже цього всього, а диво-церковця наша ще довго скрашатиме гантерські гори.

• • •

Різні ускладнення протягнули час, поки ось я докінчила цю мою історію.

І коли дописую решту цих рядків, — то кілька тижнів тому проспівали ми над гробом останнє наше „Христос Воскрес" згаданому мужеві довір'я св. п. інж. Орестові Клюфасові. Всі ми любили його і поважали за його жертвенність і скромність. Був він дійсно, — як сказав у краснім прощальнім слові о. Гліб Лончина, — важливим стовпом нашої церкви і громади. Його місце в церкві зайняв активний наш патріярхальник Андрій Брук, дружина якого — симпатична і завжди готова на всякий визов для церкви і громади, невтомна пані Катруся.

— І не приїде вже цього літа постійний бувалець — „адоптований Кобзярівкою" — наш улюблений Івась Керницький, мій краян. І не поцілує вже своїх друзів, як все — тричі „по православному" — на привітання.

Поспішив він на зустріч з приятелем Миколою Понеділком, що теж любив наш Гантер і не проминав нагоди побувати з нами та повеселити нас своїми гуморесками.

(Продовження на ст. 4)

Понад 14,000...

(Закінчення зі ст. 1)

Вперше на фестивалі виступив квартет з репертуаром сучасних релігійних пісень з України, прегарно ними гармонізованих. Це — подружжя Розіта і Іван Поповичі, Віктор Мацюк та Антін Верез, що на протязі років співали на різних фестивалях в Канаді, і в ряді країн Европи — Польща, Норвегія, Швеція, Німеччина та інші.

У перерві між пописами виступив із привітом представник президента Роналда Регена, голова Крайового республіканського комітету для етнічних виборців Майкл Сотіргос, який прибув на фестиваль завдяки старанням українських республіканців. Теж був присутній д-р Богдан Футей, керівник Комісії закордонних претенсій і розрахунків при Департаменті справедливости.

У трихвилинній промові М. Сотіргос зробив огляд Президента та його заходів для зупинення поширення совєтського мілітаризму по всій земній кулі. Він згадав про те, що демократичі кандидати орудують співзвучними з совєтською пропаґандою фразами, про, мовляв, „мілітаризм" Президента, в той час, як Р. Реген змагається до заведення тривалого миру у світі. Звернув увагу присутніх, що від часу коли Р. Реген став Президентом країни „ані інч території не підпав під совєтську домінацію", та підкреслив кожночасну готовість Президента продовжувати переговори з урядом СССР, але переговори, базовані на конкретних ділах, на виявах доброї волі, а не на голословній реториці як колишніх, так і нових совєтських лідерів. Спонтанні оплески тисяч слухачів були відповіддю на слова промовця.

Приближався час вечірнього концерту. Всі місця в амфітеатрі заповнилися людьми, а решта — порозлягалися на травнику, щасливіші на стільцях, якими запаслися здому. Вміжчасі — голосник обсаджували всілякими оголошеннями, щоп'ять-десять хвилин чути було розшуки „загублених" батьків, діточки яких чемно чекали їх біля водоспаду; прохання якщо знайшли, принести червоненький черевичок, бож дітвак скаче в одному і блакитний шалик „просимо принести" й інші речі, — розвеселена публіка з гумором коментувала ці оголошення, додавала „перчику" до веселого настрою.

Автобуси за автобусами, „хатки на колесах", всякого роду „вени" привозячи поповнення — це, здебільшого працюючі у суботу, на бажання яких в цьому році концерт розпочинався в 7:30 вечора, замість, як звичайно, о 6-ій год.

І ось початок — залунав американський гимн, який проспівали всі під акомпаньямент оркестри на сцені.

Від Адміністрації шляхів сполучення стейту Ню Джерзі, що керує Артс Центром привітав голова Дж. Стенлі, який не пощадив похвал для Фестивального комітету, що, за його словами, „вклав рік тяжкої безперервної праці" для цього прекрасного Фестивалю, показавши зразкову вмілість і провідницький талант, та представив всюдисущу голову комітету і відповідальну за вечірню програму Квітку Семанишин.

„Хай це мистецтво українське, яке ми плекаємо і показуємо ось тут, на фестивалях, вже 10 років у формі співу, музики, танців, лучить не тільки українців у розсіянні сущих, але й лучить всіх нас з Україною" — сказала К. Семанишин та попрохала присутніх на залі всіх членів комітету встати під бурхливі вдячні оплески публіки, що перейшли в справжню овацію наступному промовцеві.

Дівчата танцювального ансамблю „Україна" з Чикаго.

Група танцюристів під час пополудневої програми.

Співає Ганна Колесник.

Солістка ансамблю „Зоря" Галя Левунь.

І найменші танцюристи починаються...

Семен Комірний, диригент хору „Думка", дякує за оплески. Справа — солістка Марта Кокольська-Мусійчук.

Представлений К. Семанишин на сцену вийшов вдягнений в українську вишивану сорочку у супроводі п'ятьох малят в народних одностроях, тримаючись за руки один з одним і з ним губернатор стейту Томас Кейн, відомий публіці, як гість на фестивалі ще й перед його вибором на губернатора. Після „Вітаю!" — по-українськи, він сказав, що „немає іншого фестивалю, на якому він буває частіше, ніж на українському". „Щороку я все більше вивчав про українців". Цього року він дістав у подарунок від української громадськости англомовну енциклопедію українознавства, з якої дізнався про „боротьбу українського народу за незалежність, пізнав, як українці зберігають свою культуру, Церкву, родинне життя". Українська історія стала частиною американської, — сказав губернатор, і повідомив, що він уже затвердив спеціяльну комісію, яка займається виправленням помилок, які існують в шкільних підручниках щодо історії окремих народів, включно з українцями, та запевнив, що в склад цієї комісії ввійдуть представники української спільноти. Закінчуючи, він вказав на діточок: „Ще ніколи я не мав таких чарівних супровідників". К. Семаниши вручила йому подарунок для його дружини Деббі — чудову керамічну вазу, що губернатор коментував: „Тепер і я маю зразок української спадщини", „made in New Jersey".

Дві і півгодинний концерт у двох частинах на великій сцені амфітеатру сприймала публіка з незгасаючим ентузіязмом, оплескуючи рясно вокальні, хорові й танцювальні точки, які пов'язав в одну мистецьку цілість „спечений як рак", як він признався, постійний (бо з 10 фестивалів, був на дев'ятьох) конферансьє Ярослав Семчишин із Вінніпеґу. Розпочав концерт танцювальний ансамбль „Україна" з Чикаґо, хореографом якого є Євген Литвинов, традиційним „Привітом", а в наступних виступах вивів оригінальні танці — „Весілля", „Ляльки", „Швець" і на закінчення бурхливий вогнистий „Гопак", оправдавши свою репутацію „сенсаційного ансамблю", що згадано у зі смаком по-мистецьки виданій програмці фестивалю.

Мецо-сопран Ганна Колесник, якій акомпаньювала Ірина Фабрика, блискуче проспівала „Стежину" муз. Майбороди, „Три поради" муз. Шамо і закінчила піснею Костецького „Люблю тебе, Україно", що, до речі могло б бути підсумком фестивалю, що від початку до кінця відбувався з підкресленням і наголосом — „Люблю тебе, Україно". Нюйоркська „Думка" дала шедеври хорового мистецтва, проспівавши під диригуванням Семена Комірного хор із опери „Утоплена" муз. Лисенка, „Пливи, віночку" муз. Шамо та хор і арію Олени із опери „Олена" муз. Гнатишина, солістка — сопрано Марта Кокольська-Мусійчук.

Оригінальний, сказати б, унікальний ансамбль „Гуслі", заснований у Вінніпеґу, що складається із 35 молодих танцюристів, співаків і музикантів показали який вклад у своє рідне мистецтво дають молоді, що дорожать спадщиною України, якої вони не бачили. Новиною на концерті, бо це вперше, — була трьохчленна група, недавно заснована з Чикаго — брат і сестра, Галя і Маркіян Левуні та Євген Свитник. Це „Зоря", що дійсно заблестіла, викликаючи захоплення, головним чином, молодих слухачів, а пізніше ще більш спопуляризувала себе грою на забаві фестивальній. Вони виконали з чуттям, темпераментно ряд пісень, серед них — „Мій рідний край", „Жито, мати, жито", в яких непересічною естрадною співачкою і безпосередністю виявила себе Галя Левунь.

Закінченням цілоденної величної української симфонії — був вихід на сцену всіх виконавців, які дістали китиці квітів, що їх чоловіки кинули глядачам. На тлі пісні „Бандуристе, орле сизий", що її заспівав глибоким баритоном Я. Семчишин, він же промовив до присутніх: наближається свято 1000-ліття хрищення Руси-України, цілий світ мусить святкувати з нами і зрозуміти, що 60 мільйонів українців хочуть жити у своїй країні вільним життям".

Останній могутній акорд цієї симфонії — український гимн „Ще не вмерла Україна" залунав з грудей артистів на сцені і злився з голосами тисячних учасників цього ювілейного Українського Фестивалю.

На Фестивалі були численні репортери англомовних часописів і української преси, включно зі „Свободою" і „Українським Тижневиком".

Тисячна валка авт з молоддю поспішала до Рамада Інн в Іст Бранзвику на фестивальну забаву, де грали до танців „Хлопці зі Львова", „Зоря" і „Гуслі".

„Міс Ню Йорк" Уліта Ольшанівська збирає підписи під петиціями в обороні українських політв'язнів.

ЗАХОПЛЕНИЙ В ІРАНІ літак з вісьмома пасажирами приннизився на французькій Рів'єрі та чотири із пасажирів-військовиків попросили дозволу залишитися у Франції. Літак спершу причалив в Єгипті, але його залога не одержала там азилю.

ДЕСЯТЬБ АЛЬБАНЦІВ, що живуть в тій частині Югославії, що має в більшості альбанське населення отримали присуд 3-10 років в'язниці за протидержавну акцію та творення нелегальної організації.

ІТАЛІЙСЬКИЙ ПРОКУРАТОР Антоніо Альбано заявив у інтерв'ю із пресою, що Болгарія при допомозі Москви була промотором атентату на Папу Івана Павла II в 1981 році, правдоподібно, щоб в цей спосіб його виключити із підтримування польської робітничої спілки „Солідарність". Прокуратор заявив, що на підставі його особистої думки за атентатом на Папу, як і за відкликанням болгарської олімпійської дружини із Ігрищ, стоїть Москва.

У глибокому смутку повідомляємо Приятелів і Знайомих, що 20-го червня 1984 р. відійшов у Вічність на 83-му році життя, народжений в Буді Корловецькій, Україна наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО І ДІДО

бл. п.

МАТВІЙ СУРЖКО

кол. учасник Визвольних Змагань, І. і II. Зимового Походу, майор Армії УНР.

ПАРАСТАС буде відправлений в п'ятницю, 22-го червня 1984 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Івана Гасина, 4244 Old York Road, Philadelphia, Pa.

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ буде відслужена в суботу, 23-го червня ц. р., о год. 10-ій ранку в українській православній катедрі св. Володимира при 6740 Н. 5-та вул., звідти ПОХОРОН на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
дружина — НІНА
донька — НІНА з чоловіком МИХАЙЛОМ і донею НАТАЛКОЮ
донька — ОКСАНА з чоловіком ВІКТОРОМ і дітьми ВІКТОРОМ І ТЕТЯНОЮ

У ДЕВ'ЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашої Найдорожчої ніколи Незабутньої ДОНІ

бл. п.

МАРУСІ ГОРБАНЬ

(* 11. 15. 1957 — † 6. 29. 1975)

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

у п'ятницю, 29-го червня 1984 р., о год. 8-ій ранку в церкві св. Андрія;
о год. 7:30 веч. в церкві св. Йосафата у Пармі, Огайо.

Просимо Друзів і Подруг та Знайомих згадати Покійну в цей день у своїх молитвах.

Мама — КАТЕРИНА
Тато — МИХАЙЛО
Сестра — АННА з мужем і дітьми

В глибокому смутку повідомляємо Пластову Родину і Українську Громаду, що 6-го червня 1984 р. з Волі Всевишнього відійшла у Вічність

св. п.

АВГУСТИНА ХОМОВА

ДОБРОДІЙ ПЛАСТУ

Високодостойній опечаленій Родині складаємо наші глибокі співчуття.

КРАЙОВА ПЛАСТОВА СТАРШИНА пл. сен. ЕВСТАХІЯ ГОЙДИШ голова КПС

КРАЙОВА ПЛАСТОВА РАДА пл. сен. ІГОР СОХАН голова КПР

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що 19-го червня 1984 року упокоїлася в Бозі наша Найдорожча ДРУЖИНА, БРАТОВА І ТЕТА

бл. п.

ЯНІНА ФЕЛІЦІЯ ФЕДІВ

з дому РУДОЛЬФ

ПАНАХИДА в четвер, 21-го червня 1984 р., о год. 7:30 веч., в похоронному заведенні Marocco Memorial Chapel, 326 Parker Avenue, Clifton, N.J.

ПОХОРОН в п'ятницю, 22-го червня 1984 р., о год. 9-ій ранку з похоронного заведення до церкви св. Миколая в Пассейку, а опісля на Вічний Спочинок на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку:
муж — ЕВСТАХІЙ
шваґер — ІВАН ФЕДІВ
сестрінки:
ХРИСТИНА БЛАЖЕНКО
БОГДАННА ТИТЛА з мужем ЕВГЕНОМ
Ближча і дальша Родина в Америці, Канаді і Польщі

Продовжують...

(Закінчення зі стор. 2)

дає ганьба за користування послугами злочинців, падає відповідальність за незабезпечення нормальних умов для проведення XXIII Олімпійських ігор". — закінчив свій пасквіль спортовий політрук Стиркул.

Із змісту цього пасквілю виходить, що усі акції слушного протесту українських організацій у вільному світі з нагоди світових Олімпіяд і інших великих спортових зустрічів проти комуно-московського імперіялізму в спорті, мають для української визвольної справи велике значення.

Тому завданням наших центральних установ у всіх країнах вільного світу є продовжувати та вдосконалювати їх, бо це один із важливих відтинків нашої боротьби з найбільшим ворогом України і ворогом вільного світу, яким є червона Росія.

Український Гантер...

(Продовження зі стор. 2)

Дорогі приятелі, сусіди, знайомі! Відвідувачі нашого Гантеру з усіх кінців Америки і Канади! Є тут багато недописаного. Не всі подробиці були мені відомі і часу не було ні снаги, щоб за всім слідкувати. Може ви докажете оці рядки, що прийшли мені на думку, щоб висловити крихту вдячности і признання за труди доктора Макаревича для нас усіх. Нехай моє щире слово додасть йому більше фізичних і духових сил для продовження й укріплення нашого українського центру в Гантері, де ми уприємнюємо собі наше життя, в спокої і дружбі проводячи літній відпочинок у Гантері.

• • •

Ось знову наближається відкриття образотворчої виставки нашого незрівнянного Ека в пансіоні „Ксеня". Прибудуть напевно і нові гості, але число постійних — вірних Гантерові — меншає і меншає...

Та тішимося кожним днем, кожною хвилиною, прожитою в згоді і в любові, бо перед нами Вічність і Господь, в якого руках — широко відкрита велика книга записаного тут життя.

Трентонська Школа Українознавства

Школа Українознавства при католицькій парафії св. свщм. Йосафата в Трентоні, Н. Дж., в суботу, 9-го червня ц.р., закінчила шкільний рік Богослужбою й пописом учнів. Святу Літургію з участю учнів, учителів і батьків відслужив настоятель парафії о. митрат д-р Василь Макух. У проповіді він наголосив велике значення української школи, яка навчає рідної мови та нашого славного минулого, яка затіснює зв'язки між нашою молоддю. Отець парох словами поета „І чужого научайтесь, свого не цурайтесь! Бо хто матір забуває, того Бог карає!" закликав молодь, щоб завжди горнулася до своєї Церкви і своєї громади, бо вони є основою нашої сили та успіхів. Учні, вдягнені у вишивані блюзки та сорочки, з вийняткам найнижчої кляси, приступили до св. Причастя. Прикрасою відправи були добрі голоси церковних співців Івана Головка й інж. Макара Копаниці.

Зараз після св. Літургії у просторій церковній залі на сцені, прибраній великим портретом Тараса Шевченка, учні під проводом своїх учителів зробили кінцевий шкільний попис. Директорка мгр Дарія Самотулка привітала гостей і підкреслила, що моттом попису став знаменитий вірш про красу українських земель поетеси Наталії Забіли п. н. „Наш рідний край". Змістом монтажу стали відповідно дібрані вірші, часто переплітані гуртовими піснями та кольоритними поясненнями дикторки мгр Д. Самотулки. Учні мелодійно відспівали п'ять настроєвих пісень: „Рано, рано, ранесенько", „Вставай ти, сивий коню мій", „У горах Карпатах" і „Поклін тобі, Тарасе".

Дбайливо приготовані вірші виголосили доброю українською мовою учні: Андрійко Городиський, Дана Боднар, Наталка Сеник, Юрчик Надрага, Ліда Литвин, Таня Кардаш, Ірка Тут ко, Орест Кушнірчук, Марко Кардаш, Юрко Чучук, Мирон Головчак, Юрко Леськів, Адріян Надрага, Віктор Онищук, Михайло Ліщук, Роман Сеник, Марко Боднар, Ірка Пліщук, Дарка Тутко, Маруся Пліщук і Наталка Литвин. Піснею „Учітеся, брати мої" закінчено цей милий та зворушливий шкільний попис.

Директорка школи подякувала гостям за участь, учителям — за зразкову співпрацю, а учням — за гарне виконання програми, згадуючи теплим словом недужу учительку Ярославу Лабку, яка перебуває у місцевій лікарні, і бажаючи їй скорого видужання. Сердечно прощала директорка довголітнього вчителя Степана Шилкевича і дякувала йому за труд та посвяту для молоді. Потім Дарія Самотулка привітала нову вчительку Олександру Городиську, яка в останніх тижнях вже почала вчити у школі. Зі зворушенням директорка прощала учнів найвищої кляси, що успішно закінчили початкову українську школу, та водночас повідомила їх про вписи до середньої школи при місцевому Народному Домі, гаряче прохаючи батьків зголошувати дітей до цієї парохіяльної школи, що за 30 років існування зуміла виховати сотні української молоді Трентону. Вона подякувала теж Батьківському комітетові за кожночасну тісну співпрацю.

Роздаючо свідоцтв і смачною перекускою закінчено цю вдалу шкільну імпрезу.

В школі навчали в минулому році: о. митрат д-р В. Макух, мгр Д. Самотулка, Я. Лабка, С. Шилкевич і Олександра Сеник. Учительському зборові, а зокрема директорці, належиться щира подяка і признання за ідейне та повне посвяти виховання нашої молоді в дусі найкращих українських релігійних та національних традицій.

О. Т.

Дві нові україністки

Чикаго (УСАЧ). — З програми Українознавчих студій в Іллинойському університеті тут повідомляють, що в цьому академічному році дві студентки, Оксана Роздольська й Ірина Горайська, здобули ступені магістрів з українського літературознавства в цьому університеті. Вони вчилися у проф. Богдана Рубчака й проф. Ольги Неделкович, спеціялістки слов'янського і зокрема старо-українського мовознавства.

Мгр О. Роздольська цікавиться новітньою українською поезією, теоріями поетичної образности та психологією літературної творчости для дітей. Вона саме кінчає ґрунтовне дослідження творчости Романа Завадовича. Окрім того, вона приготовляє до друку ряд рецензій на нові книжки поезії.

Мгр І. Горайська цікавиться українською прозою й драматургією та новими літературними теоріями, особливо пост-структуралізмом.

В майбутніх дослідженнях вона збирається розглядати творчість Володимира Винниченка та інших прозаїків і драматургів на основі цих теорій. Обидві студентки прочитали доповіді на конференції в Іллинойському університеті в Урбані, присвяченій українській літературі XX сторіччя, два роки тому, а тепер готують доповіді на конференцію „Вибрані теми з української культури". Конференція відбудеться від 24-го до 28-го червня ц. р. в Урбані, Ілл.

Обидві молоді наукові сили О. Роздольська й І. Горайська будуть продовжувати навчання, прямуючи до здобуття докторського ступеня. Досі названа програма студій випустила чотирьох літературознавців із ступенями магістрів. З них Дарія Білик готується до докторського ступеня, навчаючись у Гарвардському університеті, а Наталія Долиник-Хомишин працює вчителькою в системі середніх шкіл Чикаго і збирається відновити навчання наступного академічного року.

Адміністрація Іллинойського університету розглядає аплікації нових кандидатів на осінній квартал. Зацікавлені повинні звертатися на адресу: Program of Ukrainian Studies, Department of Slavic Languages and Literatures, University of Illinois at Chicago, P.O. Box 4348, Chicago, Ill. 60680.

Б. Рубчак

Станислав Людкевич у Торонто

Цю небувалу подію можна б докладніше назвати: проф. Юрій Оранський з Філядельфії виступив у Торонто з „Альбомом на екрані" — про життя і творчість композитора Станислава Людкевича.

Пообідний духовий пир для любителів музики і культури відбувся в неділю, 6-го травня ц. р. Імпрезу з нагоди 5-ої річниці смерти композитора влаштувала Виховна комісія СФУЖО в залі УНО. Господинями імпрези були за чергою членки з ОУК, бо організація ОУК є членом СФУЖО. Присутніх щиро привітала голова Централі ОУК Софія Проців і попросила до ведення вечора голову Виховної комісії СФУЖО Олену Бризгун-Соколик, яка представила гостя — прелегента проф. Юрія Оранського з Філядельфії, що вже третій раз відвідує Торонто, все в іншому характері. Спершу він приїхав до нас з успішним концертом свого молодечого хору; потім — як інструктор диригентури на диригентських курсах, а тепер — як музиколог-дослідник з однією зі своїх кількох широко закроєних праць про українських композиторів.

Професор Оранський має колосальний матеріял про Станислава Людкевича, частиною якого поділився з торонтонцями. Доповідь-прозірки — мистецтво читання — музика, без перерви година і сорок п'ять хвилин, заворожила слухачів. У доповіді згадано життя Людкевича, його творчість, його найважливіший твір „Кавказ". Проф. Оранський підкреслив, що саме в нашому Торонто перший раз на Американському континенті Український Оперний Хор виконав цілий твір з симфонічною оркестрою під диригентурою Володимира Колесника в листопаді 1982 року. Уривок цього твору, як і декілька інших уривків, присутні знову мали змогу почути. Мистецьке читання — це був лист про Людкевича, йому присвячені поезії та літературні твори про нього (ЕКО, Любович, Калинець тощо). Навіть власного вірша самого Людкевича з чуттям і зрозумінням прочитала О. Соколик. Понад 300 світлин пробігло на екрані. Перед очима глядачів Станислав Людкевич дитиною, студентом, дорослою людиною в товаристві композиторів Львова. Перед самою смертю — Львів, опера, консерваторія...

По закінченні імпрези підійшла до проф. Оранського старша пані і сказала зі сльозами в очах: „Я сьогодні ходила вулицями Львова. Як живим бачила його, як ішов, заглиблений в собі, диригуючи оркестрою своєї уяви..."

Дійсно. За неповні дві години ми не тільки ходили по Львові, та познайомилися з композитором, а пізнали його так близько, що не раз довге та особисте знайомство не дало б до цього нагоди! Ми пізнали велику людину не тільки Галичини, а цілої України.

Людкевич — наш велетень в музиці. І усмішку у присутніх викликали його власні слова „...я, пане добродію, тільки через помилку почав студіювати музику". Скромна, культурна людина, хоч і був у житті „одним з Львов'ян", та творчість його переступила межі цілої України.

Пані, членки ОУК, сердечно гостили понад 150 гостей після програми, а коло проф. Оранського стояла довга черга бажаючих чи щось запитати, чи розказати щось цікавого, особистого про композитора, і подякувати йому за такий вартісний вечір.

Т. Б.

„Мета" закликає молодечі організації до співпраці

Шостого червня ц. р. у Філядельфії, Па., відбулося з участю дирекції та керівників головної канцелярії засідання Центрального бюра українських подруж „Мета". По вичерпному звіті керівників бюра „Мета" мгр Володимира і Наталії Масюків дирекція переглянула книги й висловила подяку та щире признання за зразкове ведення діловодства.

В жвавій дискусії порушено низку справ, зв'язаних з асиміляцією нашої молоді через мішані подружжя. Стверджено, що пропорційно до зменшеного наголошування цієї пекучої проблеми на сторінках нашої преси і на громадському форумі, знову збільшується кількість мішаних подруж. Українські дівчата в більшості шукають українських партнерів, натомість українські юнаки часто з вищою освітою, одружуються з неукраїнками.

Висловлено жаль, що, не зважаючи на окреме запрошення, скероване минулого року до українських молодечих організацій, щоб делегували своїх представників до дирекції „Мети", вони не відгукнулися, а чейже йдеться про організовану молодь яка у своїй масі мусіла б боротися з поспішною денаціоналізацією. Тому дирекція „Мети" рішила ще й цього року заапелювати до проводів молодечих організацій, щоб вони почали тісно співпрацювати з „Метою".

Учасники засідання уповноважили д-ра Миколу Ценка — голову „Мети", домовитися з Українським Народним Союзом, щоб УНС погодився спонзорувати восени цього року на Союзівці зустріч з відповідною атрактивною програмою для неодружених українців і українок.

Досі більшу діяльність проявляють тільки три відділи „Мети", а саме — у Філядельфії і Лос Анджелесі в ЗСА та в Лондоні, Великобританія.

Дирекція і керівники Центрального бюра „Мета" закликають українське громадянство на поселеннях не легковажити приспішеного процесу асиміляції нашої молоді.

На засіданні висловлено глибоку вдячність інж. Омелянові М. Гнидовичкому, голові дорадчої ради бюра „Мета", який передав усі чотири видання своїх творів централі „Мети" до розпродажі для розбудови фінансової бази та ведення успішної праці.

З нагоди 40-річчя існування ЗУАДК-у, цієї вельми заслуженої та потрібної установи, рішено вислати окремий привіт до „Пропам'ятної Книги ЗУАДК-у" та побажання дальших успіхів у допомозі потребуючим українцям, зокрема студіюючій молоді, на всіх поселеннях у світі та на рідних землях.

Прохаємо ідейне українське громадянство про моральну й матеріяльну підтримку для єдиної в світі української інституції суспільного посередництва „Мети", яка планово і вперто бореться проти денаціоналізації нашої молоді через мішані подружжя.

Централне бюро українських подруж „Мета"

Помер Василь Остап'як

Торонто (С. Левицький). У неділю, 13-го травня, 1984 року, помер на 79-му році життя Василь Остап'як, член 442-го Відділу УНС, основник і довголітній секретар, колишнього 478-го Відділу УНС.

В. Остап'як, народжений 17-го січня 1905 року в селі Радча Станиславівської області в Україні, став членом УНС в 1956 році. Покійний залишив у смутку трьох синів з родинами — Зиновія в Україні, Дмитра і Романа в Торонто; чотирьох доньок — Ярославу Козій на Флориді, і в Торонто Оксану Чернієвич, Любу Бойко та Ольгу Буйтович в Гамилтоні.

Похоронений св.п. В. Остап'як 15-го травня ц.р. на цвинтарі Парк Лавн в Торонто.